

Det er forår, og alting klippes ned

I begyndelsen tænkte jeg, hvor rart det var, at have anledning til at gå ud og handle. Det følte friheds- og luksusagtigt. Tænk at vi mangler noget og at jeg kan gøre noget og at det ligner noget almindeligt derude i en verden fra før vi lagde afstand til alle. At handle følte eksotisk. Tænk at være inden for andre vægge end de fire, jeg ser på det meste af tiden.

Men så skete der noget. Først gik vi alle sammen bare en stor bue uden om hinanden. Så begyndte folk at se sure ud, mens de demonstrativt holdt den afstand, de havde bestemt sig for var to meter og dermed forsvarlig. Og siden kom kommentarerne. "Er du sød at flytte dig?" "Du skal hoste i ærmet." Vi begyndte at bevidne reguleringer af fremmede i det offentlige rum. Og så blev det næsten helt mareridtsagtigt, det der med at skulle handle. For hvornår mødte jeg næste gang en, der gjorde det almindelige i at gå ud og fouragere, til noget dødssygt. Så det holdt jeg egentlig op med. Altså at handle.

Det tyndede ud i køkkenskabene. Selv de gamle kipers fik vi spist, og endeskiverne, og den der rest fra fryseren, som vist var kylling. Eller gris. Eller kylling. Men en dag skal vi jo ud i verden igen, og da ramte det mig, at dét kan være temmelig angstprovokerende. Det ved vi sådan set godt, for psykiatrien er begyndt at røre på sig; angst og stress og depression og meningsløshed og panikanfald og ocd. Det hele plover op til overfladen, som hoppebolde holdt nede for længe. Plop.

Selvom mange er ramt og nogen altså i en grad, så de er blevet syge, så var det noget andet, der slog mig. Det var det der med at skulle ud i verden igen. For vi taler om genåbninger, ikke for hurtigt, men slet heller ikke for langsomt. Vi taler om de små erhvervsdrivende og udskolingen og restauratørerne og kirkerne. Alle vil gerne åbne. Og alle lægger planer, for hvordan vi kan komme i gang igen. Og da slog det mig, hvor træt jeg er. At disse uger ikke bare har tæret på mit viktualierum, men på *alle* forrådskamre.

Hvem tror, at vi efter uger i usikkerhed og isolation og underlige dage og menneskers ulykke, i sygdom og akuthed og undtagelsestilstand. Hvem i al verden tror, at vi står nyfriserede og velrestituerede, klar til ikke bare at yde 100% men gerne 120? Det gør det samfund, der forlod os d. 11. marts. Højhastighedssamfundet, der vækster og materialiserer og instrumentaliserer og alle mulige andre fine ord. Vi kan også bare kalde det umenneskeligt. For det, der sker nu, det er, at da Danmark lukkede ned, da blev vi stående forvirrede på perronen. Der var ikke særlig rart, mildest talt. Nogle blev utrygge, nogle ensomme, alle var vi efterladt. Og nu kommer så inden længe et tog til vor perron. Men det har ikke tænkt sig at stoppe og få os godt på plads. Det har tænkt sig at åbne dørene for segmenter, som i det øjeblik de er ombord, bliver kastet ind i fremtiden, som var det et rørpostsystem værdigt til en James Bond-film.

Prøv bare at bestille en frisørtid; måske er der plads i uge 22. Vi forventes at få travlt. Meget, meget travlt.

Men jeg har spist mine endeskiver og den der rest fra fryseren, ingen rigtig vidste hvad var. Jeg er forslået og forsømt, jeg er udmattet. Jeg trænger ikke til at verden trækker hver sin vej i begge mine arme. Ikke til at jeg skal klemmes, som var jeg en citrusfrugt. Jeg trænger til fred; ikke til kedsomhed og meningsløshed. Ikke dén fred. Nej, rigtig fred. Den meningsfulde visheds fred. Jeg trænger til, at nogen begriber, at menneskesjælen - den der putter sig som det indre menneske - den kan ikke tåle det, som vi er blevet budt i ugevis. Den er ikke upåvirket af, at verden fik en ny virusoverskrift. Sjælen er langsom, den er søgende, den er usikker og ydmyg. Den skal der være plads til. Men toget tager kun kroppe med, produktionsapparater, og de bliver indsat igen i det store fabrikkensamfund, vi har gjort os. Ethvert tandhjul må i omdrejninger og det med det vons. Men sådan er det ikke med sjæle. Derfor læser jeg igen og igen nogle få linjer. De vander mit indre menneske, de trøster og lindrer min ånds blå mærker, de siger, hvad jeg mærker, at jeg trænger til. Nemlig disse ord;

Fred efterlader jeg jer, min fred giver jeg jer; jeg giver jer ikke, som verden giver. Jeres hjerte må ikke forfærdes og ikke være modløst! Joh.14,27

Læs dem igen. Og så en gang til.

Skrevet af Caroline Kollenberg Thisted